

ZPRAVODAJ KESL RYU

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

KESL RYU SHOTOKAN z.s. / www.sk-kesl-ryu.cz/ / tel.: 777940769 / e-mail: sk-kesl-ryu@seznam.cz

Nejdůležitější body:

Jsme v době, kdy nevíme, co bude zítra a plánování akcí je problém. Ale když se táží předběžně na zimní i letní kemp, je to z důvodu, že všude je plno, jak je něco trochu slušného, je obsazeno a tak zkusíte reagovat co nejdříve, vše dostáváte emailem, případně na FB či na našem web. Víme že léto je vzdálené, nevíme co bude, ale termín bud' využijeme a nebo se nechytáme. Pokud nedostáváte email, zkusíte mi poslat k uložení ten, na kterém snad v dnešní době je každý stále!)

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

Po roce opět v obleku...	2
NP ČSKe úspěšně...	2
Dojo, karate gí a to další...	2
3.kolo NP, potvrzení správné cesty...	3
Malé vyznání senseie, aneb karate je cesta...	3
Četba na pokračování, „Moje cesta..."	4

NA MS WUKF PRO NÁŠ KLUB HNED DVAKRÁT TITUL MISTRA SVĚTA

Představa cesty do Rumunska není vždy z těch neoptimálnějších, ale po roce se zúčastnit opět MS WUKF za reprezentaci České asociace bude karate, bylo dostatečnou motivací. I přes skutečnost, že bylo toto MS zaměřeno na motivaci i pro začátečníky a nižší STV, z našeho klubu to byla doslova hrstka reprezentantů, která ale svými výsledky a výkony pomohla ČABK k umístění mezi 10 nejlepšími federacemi z 59. První den měli možnost se prezentovat senioři a kategorie masters, která již několik let stoupá nejen kvalitou výkonů, ale i počtem závodníků. V seniorech zachraňovala dobré jméno klubu jen Hanka Vašíčková, vybojovala mezi 30 soupeřkami skvělé 8.místo a to že již patří do kategorie masters. V kategoriích masters jsme měli zastoupení větší a kata tým ve složení **Kačka Keslová, Hanka Vašíčková a Radka Paterová** zúročil svojí zodpovědnou přípravu a vybojoval zasloužené **titul mistryň světa**. Druhý tým masters muži nebyl celý z našeho klubu ale jeho základ-

ním kamenem byl náš Martin Sláma a ten vybojoval stříbrnou medaili. Pak se do toho pustili jednotlivci a v kategoriích masters bylo pomalu více závodníků než v seniorech a kvalita se prudce zvýšila. Hanka Vašíčková ve své kategorii nedala svým soupeřkám většinou šanci a nakonec skvělá stříbrná medaile. Velmi dobrý výkon předvedla i Kačka Keslová, úspěšně měla nakročeno dokonce na titul, po prvním kole těsně druhé místo, ale protože vedení wukf je stejně nesnášenlivé jako WKF, diskvalifikace za cedulku na kalhotkách s logem WKF, tak že i slzička ukápla, ale co naděláme, z jedné straně nám federace hlásají o přátelství a soudržnosti karatistů a jednak jsou schopni diskvalifikovat za logo konkurence. Děs! Pak se ve své kategorii prezentovala Radka Paterová, výkon slušný a i když nepopulární brambora, pochvala na místě. 4.místo zbylo i pro náčelníka, ale tam jde hlavně o to, že je možnost se stále hybat. Pochvala za katy byla a to se počítá:-). Ještě 7.místo pro Martina Slámu a mohli

jíme se zaměřit na kumite. I když borci kumite v našem klubu chybí, náš člen Jan Přibyl předvedl parádní výkon a vybojoval stříbro a navíc ještě bronz v kumite rotace s Laďou Panýrkem a Jirkou Kábrtem. První den tedy úspěšný. Další den zahájila skvěle Lucka Paterová, v konkurenci 40 závodnic se probojovala do finále, kde získala skvělé 6.místo. Díky **Timovi Paterovi** silně zahřmělo podruhé, nezaváhal zabojoval a **titul mistra světa** byl na světě. Ro-

dinka Paterová však demonstrovala, že ne bez důvodu se umísťuje na vedoucích místech nejlepšího karateky našeho klubu. Další z rodu Paterů Mikuláš v doslova „nabušené“ kategorii straších žáků zabojoval ve velkém stylu a skvělé stříbro bylo na světě. Dobře se prezentoval Filip Smutný v juniorech, i on se ale musel spokojit se skvělým, ale nepopulárním „bramborákem“. Nezklamal ani Jáchym Jetel, dal do výkonu vše, ale je třeba pokud chceme něco urvat na MS, je třeba dát na tréninku maximum. Co říct na

závěr. Je škoda, že tento ojedinelý sportovní zážitek nevyužilo od nás více borců. Medaile jsou sice určitě krásné a cenné, ale pro motivaci k dalšímu trénování a vývoji je nezbytností se zúčastňovat mezinárodních turnajů, které prověřují nejen výkonnost, ale i psychickou vyspělost. Navíc reprezentace svého státu je vrchol sportovního snažení. Tak gratulace všem kteří se MS zúčastnili a díky za skvělou reprezentaci.

PO ROCE OPĚT V OBLEKU A I TY MEDAILE NA MEMORIÁLU R.ŠIANSKÉHO BYLY.

Letí to a než člověk našel všechny propriety, které jsou třeba k rozhodování, byl to doma po roce docela šrumeček. Nakonec se člověk do saka vešel:-). Na Memoriálu R.Šianského, bývalého výjimečného závodníka a trenéra, který se už tradičně po mnoho let pořádá v Lounech, se podepsalo období po covidu v plné síle. Zatím co v minulých letech se počet závodníků málokdy dostal pod 300, tentokrát turnaj proběhl doslova v komorním prostředí a to z hlediska závodníků i diváků. Tím nechci snižovat výsledky minimálně 150 závodníků, kteří se svými výkony snažili navázat na před covidovou dobu a demonstrovat návrat do těch pro sport lepších časů. My jsme se vypravili na soutěž doslova v minivýpravě a i když zde můžu všechny jen chválit za účast i občas výkony, nervozita byla znát. A tak rozhodně pochvalu zaslouží Mikuláš Pater zlato v kata

ty se vydařily a rozhodně dávaly optimismus do dalších soutěží. V kumite ve své váhovec ne-

měl soupeře, ale nastoupil do kategorie podstatně těžších borců a to o 10 kg těžší. Zde bojoval nebojácně a nakonec stříbrná medaile. Timon Pater jel kata ve velkém stylu, ale jeho kombinaci Bassai dai s H.5 raději nechci komentovat, ještě teď mě bere vztek...:-) V kumite to všechno snad napravil a po zásluze vybojoval pohár pro vítěze. I Lucka Paterová jak kumite, tak kata dobrý výkon a v kata

bronz. Bronzovou medaili vybojoval i Jáchym Jetel, ale i on si v kata vybral slabší chvíli. Nadějně se prezentovala Bára Hořínková, bronz v kata a stejný kov v kumite, kde předvedla nebojácný výkon. I Laura Hořínková by mohla být nadějí, stříbro kata 7-8.kyu, jenže to by jí to karate muselo pořád bavit. Radky Paterové se soupeřky v „masters“ lekly a tak nastoupila v ženách, kde vybojovala hezké stříbro. Všem pochopitelně gratulace a dík za reprezentaci oddílu!

NP ČSKE 2.KOLO DÍKY „SKALNÍM“ BORCŮM NAD OČEKÁVÁNÍ ÚSPĚŠNÉ

Karate, jak již bylo mnohokrát psáno a řečeno je třeba brát úplně jinak než ostatní běžné sporty, u kterých je možnost pozdějších finančních zisků a mediální slávy sice vzdálená, ale přesto možná. Tenis i když je jisté, že určité materiální výslunní může přijít pouze k jednomu z desítek tisíc a vyžaduje nejen maximální tréninkovou píli, ale i naprosto obětavé rodiče a finanční možnosti. Tak je to i v ostatních sportech. Karate, mimo osobní vůli být lepším, výjimečným a z určitého pohledu zoceleným, nenabízí materiálně nic. Pokud se tedy bavíme o soutěžení v karate, dříve nám prostě stačilo být lepší než soupeř. Nic jiného se nedalo očekávat. Další, ale ještě důležitější motivací soutěžení byla a snad v některých ještě je, morální povinnost k trenérovi, jako určitý vděk za jeho práci pro nás a obětavost. Svými optimálními výkony prezentovat jeho práci a tím i optimálně reprezentovat svůj klub bylo to jediné a nejhlavnější, co nás hnalo se zúčastňovat každé soutěže a tam podávat co nejlepší výkony. Dnes morálka v tomto směru u většiny dnešních „jajánků“ pokulhává, myslí jen na sebe a na své potřeby zapomínají, že je nutné občasně něco vrátit, minimálně v tomto případě trenérovi a svému klubu. Něco ale na místě brečet nad vývojem doby a celkovým vývojem populace. Je třeba se spíše radovat z těch, kteří zůstali, chápou a morální závazky jim nejsou neznámé. NP 2.kolo v Praze byla možnost se zúčastnit hlavně pro Pražáky,

ale jak se ukázalo, ti kteří přijeli hájit barvy našeho klubu byli hlavně mimopražští. A tak poděkování a gratulace nejen medailistům, ale i všem těm, kteří se zúčastnili. Zlatou medaili vybojoval v kata Mikuláš Pater st.žáci, stříbro Zuzka Augustinová kata ženy a Lucka Paterová kumite dorostenky. Bronzovou smršť zahájila opět Lucka

Paterová kata dorost, Smutný Filip kata muži a U21, Matyáš Houska kata dorost a Timon Pater kata i kumite. Skoro všichni se i po určité soutěžní pauze prezentovali slušnými výkony a někteří dokonce hodně zlepšenými. Nezby-

vá než si ještě k úspěchům přát, aby i ostatní pochopili, že klub je naše druhá rodina a je třeba se o ní starat...

DOJO, KARATE GI A TO DALŠÍ...

Dojo, čili „prostor kde se cvičí“ se používá pro jakýkoliv prostor kde se medituje a to i např. v buddhistických klášterech. Karate Dojo tedy není tělocvična, jakkoliv je to místo kde se tvrdě trénuje. Dojo je tedy posvátným místem k učení a tak se má k němu i přistupovat s respektem. Karateka projevuje svou úctu k tomuto místu úklonou. Obuv není povolena ne jen z důvodů nečistoty, ale především proto, že společně s ní zanecháváme i okolní svět před branou Dojo. Mokuso (meditace) je ceremoniál, mající za úkol očistění /vyprázdnění/ mysli, ale v podmínkách např. sportovního karate, kdy se tomuto úkonu věnuje několik vteřin, lze o účelu pochy-

bovat. Karate-uniforma /oblek karatisty/ se nazývá Karategi /nebo jen zkráceně Gi/, a tento výraz znamená něco jako „způsob oblékání“. A tak jako Dojo není tělocvična, tak karategi není jen uniforma ve které trénujeme, ale je součástí naší cesty k sebepoznávání. Dle mistra Sosaie Oyamy (legendy kyokushin): „Vyspravit si svoje potrhání gi, nebo jej osobně vyprat není hanbou, ale potupné je špinavé nebo roztrhané gi nosit“. Na rozdíl od obi, který naopak může nést stopy vašeho snažení na cestě karate a tyto stopy jsou důkazem toho, jak tvrdě a poutivě Karateka trénuje. Takto chápání karate je to, co ho odlišuje od běžného sportu...

NP ČSKE 3.KOLO POTVRZENÍ SPRÁVNÉ CESTY, MEDAILE JAKO BONUS..

Podzim se opravdu zahltl soutěžemi, ale jednak se to dalo čekat a jednak popravdě ještě že jsou, protože i ostatní sporty jsou v útlumu a trénovat se nikomu bez přirozené chuti si alespoň svůj posun vzhůru ověřit v zápolení s konkurencí moc nechce. V každém případě reportáž z úspěšného turnaje je třeba začít díky jednak k obětavým rodičům, kteří ratolesti na soutěž přivezli, jednak samotným reprezentantům klubu a jednak obětavé Hance Vašíčkové, která svůj víkend obětovala našim sportovcům ve funkci kouče, když zbytek náčelníků klubu rozhodoval. K tomu rozhodování. Někteří kdysi reptali, že neběháme kolem závodníků nekřičíme na ně při kumite prakticky zbytečné hlášky a při kata jim nesmyslně neměníme pořadí kata dle pavouku. Já mám za to, že na tréninku mluvím až dost, vysvětluji a snažím se soutěže ani nepodceňovat ale ani nepřeceňovat. Pak už je to na každém, jak se i po psychic-

ké stránce se soutěží popasuje. S funkcí rozhodčího končím už několik let :-)...40 let se na člověku určitě podepíše jak pozitivně, tak negativně. Jenže.. kvalitních rozhodčích ubývá, někteří starší tak nějak dožívají, mladí většinou nemají dostatek zkušeností i ze svého závodění, které u některých rozhodčích nepřekročilo krajskou úroveň. Pokud tedy chceme, aby karate, ale i naši borci měli dobré rozhodování, je třeba si uvědomit, že komplet naše rodina nerozhoduje z hlediska polepšení si o nějakou stovku, ale z hlediska, že o naše služby je stále eminentní zájem jako o ty kvalitní rozhodčí. Tento NP s ubytováním jsem ekonomicky v mínusu:-).. Nakonec pro naše závodníky děláme důležitou službu i v obleku,

aniž bychom jim přímo na tatami nadřžovali.. Ale zpátky k samotné soutěži. Největší radost byla z posunu Lucky Paterové, které se sice nervózně rozjížděla jako nákladní vlak, ale její kata v boji o 3.místo byla i z pozice věčně nespokojeného trenéra dost dobrá. Tak že bronzová kata i kumite s tím, že v kumite je třeba se více krýt, jinak inkasujeme:-). Timon Pater sice vybojoval zlato v kata, ale raději bez komentáře i když samotné demonstrace kata slušné. Kumite první kolo dobré, ale finále doslova tragédie! Tak že pochvala jen za stříbro. Velká pochvala pro Mikuláše Patera, kata stále lepšící a stříbro super, kumite neohorosený výkon s borci o jednu a více hlav vyššími:-), páté místo super a navíc kumite pro kata nezbytné. Pochvala

dalším medailistům, 2.místo Zuzka Augustinová, kata ženy a bronz Matyáš Houska a Filip Smutný v kata. Mimo Zuzky, kde jde o přetahovanou o nejvyšší stu-

pínek s nejlepšími závodnicí ČR, k dalším jen poznámka, že i vítězit se člověk musí učit, ale to chce do toho dávat maximum. Na závěr hodnocení pochvala pro Štěpána Kunce. Jsme sice na začátku soutěžní cesty, tak že očekávání vrcholných výkonů a umístění zatím s mírou. Ale i když bronzovou medaili v kumite nijak nepřeceňujeme, každého trenéra potěší předvedení prvků které se snažím vštěpovat.. Co na závěr? Díky všem za reprezentaci našeho - svého klubu a nezbývá věřit že příště se na soutěži naše řady rozšíří, zvláště o ty, kteří se z malíkových dětí stali takřka dospělými ale na reprezentaci klubu tak nějak....

MALÉ VYZNÁNÍ SENSEIE...ANEK KARATE JE V PRVNÍ ŘADĚ CESTA...

Prvního února 2022 to bude 42 let, kdy jsem poprvé oblékl karategi a rozhodl se pro cestu karate. Dnes již můžu říci, že to bylo nejlepší rozhodnutí v mém životě, které přineslo hodně radosti i trošku strasti, potkal jsem stovky a stovky tváří výjimečných a nezapomenutelných i pár těch, na které by bylo nejlépe zapomenout. Sám jsem stál u zrodu více jak dvou tisíc karatekú a i když pouze mizivé procento vytrvalo do dnešních dnů, můžu říci, že jen pocit být součástí určitého směřování tolika lidí, ať již se dařilo více či méně, dává smysl života a mění trenérství v poslání. Se státní reprezentací jsem projezdil jsem mnoho států a podíval se i na Africký kontinent. Nebylo to jen cestování, ale setkal jsem se osobně s veličinami světového karate ať trenérskými či závodními. I to pomohlo změnit v určitém smyslu pohled na život a přehodnotit určité představy o karate a o své vlastní „velikosti“:-) Pokora a skromnost přicházela pozvolna, čím člověk viděl a zažil více. Když jsem složil po devíti letech zkoušky na vysněný černý pás, myslel jsem že jsem na vrcholu a více už není v mých silách dosáhnout. Dnes již vím, že to byl další začátek cesty karate, daleko zodpovědnější a cílevědomější. V karate by měl platit zákon dálného východu, který dnes bohužel prakticky neplatí nikde. Sportovní pojetí v drtivé většině toto bojové umění „zazdilo“, jak předpokládali staří mistři, naši předchůdci. Jen dlouhý čas cílevědomé práce, od-

řikání, překonávání překážek a poznávání lidí včetně sebe, může adepta karate dostat až na výsluní mistra. Je to však výsluní osobního pocitu, nikoliv pro černý pás, nikoliv pro efekt či demonstraci vlastní velikosti pro okolí. Dnes již opravdových mistrů karate u nás moc není. Buď sami opustili cestu Karate-Dó, nebo sami ustupují do pozadí zklamání před expanzí dnešních „rychlomistrů“, kteří tak, jak žádá dnešní životní trend hlasitě prezentují sama sebe a nadělují si vysoké mistrovské STV. Ekonomické zisky vytlačují pomalu ale jistě samurajský kodex cti jak u studentů, tak trenérů bojových umění a optimální morální vlastnosti, které byly kdysi automatické pro každého karateku, jsou v drtivé většině jen vzpomínkou na legendy dávných dob. Jistě že ne vše je dnes špatné. Dodržování etikety a etiky je v našem klubu stále prioritní a věřím, že pokud jen jeden z našeho klubu pochopí, že je daleko těžší, ale o to vzácnější být ten nejlepší s vlastnostmi opravdového samuraje, pak není naše cesta a poslání zbytečné. Co říci na závěr? Díky vám všem od bílých pásů až po mistrovské, díky rodičům, zkrátka díky všem za to, že se snažíte být lepšími, jinými, výjimečnými, kteří svým postojem dokážete dělat svět lepším a radostnějším. Vaše radost a spokojenost v doju, která může přesáhnout i do běžného života je moje cesta karate, protože jak již bylo řečeno: „Starajíce se o štěstí jiných, nacházíme své vlastní...“. Tak vzhůru do dalších kroků Karate-Dó...

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

aneb druhá šance.. pokračování ze zpr.4-2021. V roce 1996 největší skok ve zpravodajství bylo zakoupení videokamery, kronika vedená od roku 1980 osiřela a tak vzpomínky se musí nacházet v hlavě, což jak se nám ten věk vrší, není vždy úplně jednoduché. Tento rok, jako koneckonců každý přinášel nejen radosti sportovní, ale díky vedení reprezentace bývalým špičkovým závodníkem, skvělým člověkem a super kamarádem Pepou Talpou, poznával se i trochu svět a jakýkoliv výjezd byl nevšedním zážitkem. Jen co jsme skončili klubový „zimák“, vyrazili jsme s naším super týmem kata a reprezentací včetně tehdejší jedničkou Pétou Novou na ME do Paříže. To že se holky probíjely do finále a konečné 5.místo, to byl prostě sen, ale to by nebylo, abych nepřidal žertovou historku. Holky se probíjely do odpoledního finále a rozci-

čovaly se na soutěžních tatami, kde na odpolední program čekalo i dost rozhodčích. Holky se nějak nemohly sladit, tak jejich trenér tehdy zachvaťák-já, na ně z tribuny pokřikoval, aby, když jim to nešlape někam zalezly a nenapovídaly v tom negativním smyslu rozhodčím. Protože neslyšely, skočil jsem takřka 3.m z tribunového ochozu, seřval je osobně a jak ony, tak ostatní nechápali, jak jsem se na plochu dostal. Setkání s těmi nejlepšími jako trenéry, závodníky jako mistry světa byl nejen zážitek, ale plno zajímavých poznatků pro další trenérskou činnost. Pro další chuť do karate patřila i návštěva mého oblíbeného Řecka a zážitek největší dobytí bájného Olympu, kde jsme se jako vždy prezentovali absolutně nedostatečným vybavením, když dole bylo 38 a nahoře pod 10st. Než vypuklo letní klubové soustř., určitě za zmínku stojí soustředění reprezentace v San Benedettu, kterého se zúčastnilo nejen hodně našich, ale rozhodně přínosem byla i účast bývalého špičkového závodníka kata i kumite Pepy Rajcherta. Cvičení na písku, nácvik technik v moři, plavecký výcvik v bazénu a každodenní trénink karate v hale včetně oblíbeného fotbálku, každodenní běh 5.km v rámci roz-
cvičky to bylo tehdy špičkových 14.dní. Tehdy byla reprezentace

nejen o výcviku pro maximální výkony, ale i o zážitky, které byly dostatečnou motivací právě do další práce. Pak již proběhlo naše letní soustředění, kdy zájem byl tak veliký, že se pravidelně dělalo v červenci a srpnu a vždy přes 60 účastníků. Karatistický život šel dál svojí cestou, ale zpráva, že se zúčastníme na podzim MS v Jihoafrické republice mnohým nedala spát. Je třeba přiznat, že i když příprava byla maximální, samotné Sun City nám připravilo

onejeden z nejskvělejších zážitků v životě a to i přes to, že na tatami se mezi těmi úplně nejlepšími se výrazněji nedařilo. Vy-

právě všechny zážitky by bylo na celou knížku a tak ještě že existuje video, které nejen ukazuje všechny vychytávky milionářského Sun City, ale hlavně skvělé party, bez které by žádná akce nebyla tak mimořádná. Opět snad jen jedna příhoda. Každé ráno jsem honil kaťáky po cestičkách místního golfového hřiště Zlatý krokodýl a na to, že nás uctivě zdravil veškerý personál jsme si za chvíli zvykli: -), ale jednou při běhu nad námi letěla helikoptéra a jí říkám: Heleď, někdo si jde také zaběhat“. Jaké bylo naše překvapení, když vrtulník usedl na green, vyběhl borec v tepláčkách a dal si kolečko s námi. Jiná legrace byla, když jsme se vraceli k našemu luxusnímu hotelu, jiný tam nebyl, a před ním větší, takřka bazén s rybičkami. Karel Pavlas chtěl Pepu Talpu postrašit že do něj strčí, ale mezitím další špičkový závodník Bortoli měl stejný nápad. A tak všichni tři se ocitli mezi rybičkami. Kdo si ale myslel, že portýři před hotelem budou nadávat... asi tohle ještě nezažili, smáli se a plácali rukami a nejspíš jim kluci připravili historku na dalších pár let. Jako vždy

se nedají vyčíslovat všechny úspěšné soutěže a akce, protože na ostatní by nebyl čas. Mladí borci jako Roman Vaněček, Lukáš Höfner, Tomáš Dvořák, Pepa Pekarovič, Matěj Král a další a další se úspěšně prezentovali na soutěžích a ty nejmenší naděje jako Veronika Jelínková, oba sourozenci Strhanovi, bráchové Dovolilové a další byli tou největší nadějí, že karate, až staří psi budou končit bude v nejlepších rukou. Tak že nezbývá než se rozloučit s rokem 96 a plyně navázat jak jinak než na super rok 1997. Je na místě udělat ve vzpomínkách urychlení i když všechny vítězství na soutěžích, tituly mistra republiky, či honocení jako nejlepšího klubu v republice bylo krásné a jistě, že by si nějakou speciální kroniku zasloužily a tak můžeme být jen rádi, že

taková doba byla a těch úspěchů bylo tolik. Letní soustředění jsme zahájili hned rekordem a sice přes 70 účastníků a další skvělá věc byla, že se zúčastňovali i z jiných klubů jako třeba Míla Kabeš a další, z kterých si ti mladší mohli brát příklad a byli těmi pravými vůdci i ve hrách jako „Poklad velkého psa“ a podobně. Pokračování příště...

